

**PRIMERS PASSOS D'UN ALUMNE DE PÀRVULS:
ELS INFANTS I L'ACADÈMIA BALMES (1953 – 1960)**

Vaig néixer a Manresa el dissabte de glòria de 1953. El naixement va ser a la casa familiar, al carrer del Born número 8 assistit per Carme Codinach, llevadora de les Escodines, que va ajudar al naixement de tots els quatre germans. El meu pare Esteve era fill de Can Massana de Rajadell i el meu avi havia estat alcalde de Rajadell i havia format part de les juntes de la “Asociación de Propietarios Agricultores de Manresa” i del gremi d'Agricultors de Manresa i Comarca en què havia estat elegit president l'any 1910. Per part materna la mare Carlota Portabella era filla de Baltasar Portabella, descendent d'industrials tèxtils, i de Maria Dolors Oliveras família manresana relacionada amb el món farmacèutic.

El domicili familiar del carrer del Born era una casa construïda l'any 1940 on abans hi havia hagut la “Fonda del Centre”, coneguda popularment com a Cal Nasi, fundada per Ignasi Puigcercós l'últim terç del segle XIX i continuada pel seu fill en Emili Puigcercós i Cisa fins el dia 1 de maig de 1907 en què la va vendre a Ramon Saperà i que l'any 1911 la va traspasar a Joan Bascompta que després seria el propietari del bar i restaurant Perdiu a la cantonada del Passeig amb la Muralla que li va canviar el nom per “Fonda Universo” (figura 1).

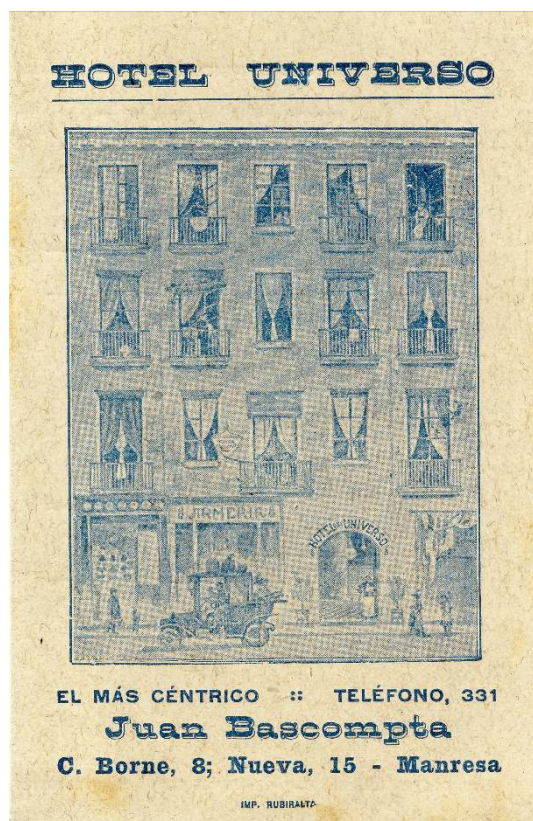

Figura 1.- Publicitat de la Fonda Universo de Joan Bascompta impresa per la Impremta Rubiralta d'Albert Rubiralta i Grañó del mateix carrer del Born l'any 1911, que actualment encara funciona com a llibreria, per promocionar l'establiment després que en fos traspassada per Emili Puigcercós. Als locals comercials de la planta baixa aleshores hi havia, d'esquerra a dreta, la fàbrica i botiga de gorres i barrets de Marià Martín, l'armeria i perfumeria d'Oriol Solé i Padrós, i a l'altre costat de l'entrada de la fonda la merceria de Ramon Torruella que després es va traslladar a la Casa Burés. (AJVMP).

En aquesta fonda hi va treballar Ignasi Domènech i Puigcercós, nebot d'Ignasi Puigcercós, on va començar a treballar en el món de la cuina des de l'any 1884 fins l'any 1889 en què marxa cap a Barcelona per seguir la seva vida professional. La fonda tenia també entrada pel carrer Nou número 15.

Quan vaig néixer, als baixos de l'edifici havien canviat els locals comercials de manera absoluta i aleshores hi havia el “Instituto Nacional de Previsión” i la botiga de pells de Francesc Vall-

llosera. El carrer el recordo que era de molt brogit amb un continu passar de cotxes i carros que obligaven als vianants a circular per les dues voreres tan estretes que tenia (figura 2). El carrer del Born era considerat el rovell de l'ou de la ciutat perquè l'activitat comercial s'havia anat desplaçant des del carrer Sobrerroca i Plaça Major, cap al carrer Sant Miquel i plaça de l'Om per desplaçar-se posteriorment cap al carrer del Born i plaça de Sant Domènec. (figura 2).

Figura 2.- Una vista del carrer del Born des de la Plana de l'Om l'any 1954 presa pel fotògraf Ramon Soler i Casanovas amb el brogit de gent que hi passejava o simplement hi anava a comprar pel la quantitat de botigues i cafeteries que aleshores hi havia al carrer. A la dreta es pot observar la botiga d'aparells de ràdio de Delfí Codina. (AJVMP).

En aquests carrers en aquells anys de principis de la dècada de 1950 hi havia una sèrie de botigues que formaven part del seu microcosmos però que eren emblemàtiques a la ciutat, com la Farmàcia Esteve, que aleshores regentava n'Antoni Esteve i Subirana, la botiga de robes Vila-Dalmases de Josep Vila i Rubió, i Empar Dalmases i Claret, la barberia Puig, la Ràdio de Delfí Codina i Abelló, la Carnisseria Fainé recentment tancada, la loteria d'Emili Llatjós i Prunés, la botiga de roba infantil de Montserrat Subirana i Altarriba. A l'altre costat de casa hi havia la Carnisseria de Francesc Badia i Alsina i la reparació de calçat de Valentí Giralte i Puigbó, la botiga de fotografia i discos "Radio Borne" de Joan Playà, la joieria i rellotgeria de Salvador Tous i Blavi fundador de la nissaga dels Tous, la rellotgeria i joieria "Cleyri" de Josep Claret i Guberna, la bijuteria i merceria de Ramon Gassó i Padró, a continuació els Magatzems "El Siglo" que feien cantonada amb el carrer de la Canal propietat de Marcel·lí Grau i al bell mig la botiga de cafès de la Vídua del dibuixant Francesc Cuixart i Barjau amb una olor característica que m'hi parava més d'una vegada per sentir aquell flaire tan agradable del cafè mòlt barrejat amb l'olor de la xocolata. A l'altre costat del carrer de la Canal la botiga de gèneres de punt de Ramon Gamisans, el restaurant "Astoria" de Josep Vilarrasa i Enrich amb la seva decoració dels anys cinquanta que impactaven força, la Llibreria Rubiralta, després la Cafeteria "La Confianza" d'Antoni Costa i Subirana que l'any 1957 va ser traspasada a Joaquim Garcia i Galobart que va obrir un dels establiments emblemàtics a la ciutat, la Cafeteria i restaurant "Las Vegas" amb una decoració que aleshores era trencadora d'estil americà i d'una modernitat molt elegant, al costat l'emblemàtica Farmàcia Riu d'Anna Maria Riu i Oliveras i de Ricard Comas actualment encara en servei de la mà d'en Ricard Comas i Riu, després una de les botigues que donaven vida a aquell

tros de carrer com era la botiga de queviures i gra cuit de Francesc Arderiu i Vilajoana, a continuació la Casa Riu d'Abili Riu i Llobet on venien teixits i matalassos, i després per acabar a la plaça Sant Domènec el "Banco Central" després d'haver enderrocat la Casa Devant on hi havien estat establerts els Magatzems Jorba abans de traslladar-se a l'edifici de la Muralla cantonada carrer Nou.

Retornant per l'altre costat teníem la Fotografia de Villaplana que aleshores regentaven en Manuel Villaplana i Garcia, i Encarnació Xarpell, una altre botiga de la rellotgeria i joieria "Cleyri", la ganiveteria de Maria Morros i Domènec Cucurella no fa massa temps tancada, la fleca de Joaquim Munt i Ferrer, la botiga de maquinària i electricitat de Francesc Morera i Humbert. Després davant de casa hi havia la Fotografia Masana que aleshores regentava en Enric Masana i Carles i després la sastreria de Josep Maria Serra i Claret, i la Llibreria Torra de Ramon Torra i Pujol complementada per la "Galeria d'Art Ciutat", a l'esquerra la sabateria Torra de Lluís Oriol i Mascarella, la sastreria Tuneu de Josep Tuneu i Gassó, i a la cantonada amb el carrer d'Urgell la botiga de queviures de Josep Casarramona i Puigneró. A l'altre costat del carrer d'Urgell hi havia la botiga de cristalleria "El Caribú" de Joan Morera i Vila que actualment encara resta oberta i finalment la Pastisseria "L'Englantina" de Josep Marsinyac i Turner (figura 3). Aquesta botiga era una de les botigues més emblemàtiques del carrer per la gentada que els diumenges a la tarda s'hi agombolava per conèixer els resultats dels partits de futbol que el seu propietari escoltava per ràdio i els anava escrivint en una pissarra que tenia penjada a la part esquerra de la façana. El recordo que pujava i baixava l'escala recolzada a la paret per anar modificant els resultats a mesura que s'anaven produint modificacions en el nombre de gols marcats.

La part de família de la meva mare va tenir molta importància en els propers anys de la infantesa. Ells, en Baltasar Portabella i Espinalt, nebot del periodista i escriptor catalanista en Lluís Espinalt

Figura 3.- Pastisseria "L'Englantina" l'any 1916 quan la compra en Josep Marsinyach i Turner a Josep Viadiu que en va ser el fundador d'aquesta pastisseria i qui li va posar aquest nom. En Josep Viadiu la va comprar l' 1 d'abril de 1915 a Josep Calvó i Canal que l'havia heretat del seu pare Damià Calvó que la va fundar a mitjans del segle XIX on abans hi havia hagut una matalasseria. A la fotografia es pot veure a en Josep Marsinyach envoltat d'altres persones davant de la cortina on hi va fer inscriure el seu nom. (AJVMP).

i Padró, fundador i ànima de la revista setmanal catalanista "Setmanari Català", i de Maria Dolors Oliveras i Serra filla de Ramon Oliveras de Boneu propietari de la farmàcia de la Plaça Major número 12. Ell i el pare del meu avi, en Baltasar Portabella i Peix, es coneixien força i inclús havien coincidit tots dos en la junta d'instrucció pública nomenada l'any 1886 i en la que també hi havia en Sants Yellestich i Jener, i en Josep Arola. Els meus avis vivien a la carretera de Vic

número 22, actualment número 18, situada al costat mateix de l'edifici del Col·legi i Asil dels Infants Orfes, construït l'any 1901 segons projecte de l'arquitecte Ignasi Oms i Ponsa, i separats únicament per un petit passatge que dona a un tros de l'interior de l'illa compresa per la mateixa carretera de Vic, carrer Flors de Maig -aleshores anomenat carrer Arcs-, carrer Puigterrà de Dalt, i plaça i carrer dels Infants. Vilaclara l'any 1873 que era l'avi de Baltasar Portabella i Espinalt, el meu avi, i que era pare de Lluís Espinalt i Padró. Aquest veïnatge i el fet que els meus avis eren catòlics practicants i estaven molt lligats a l'església del Carme, per ser la seva parròquia, però sobretot ho estaven a la comunitat religiosa de les monges de Joaquina de Vedruna dels Infants amb qui mantenien una estreta relació de veïnatge i de creences per la qual cosa aquest fet va provocar que anés a aprendre les beceroles al col·legi dels infants (figura 4). La casa dels avis situada a la carretera de Vic número 22, actualment número 18, la va construir en Josep Espinalt i Vilaclara l'any 1873, natural de Santpedor, que era el pare de Lluís Espinalt i Padró l'avi de Baltasar Portabella i Espinalt el meu avi.

Figura 4.- Edifici de l'Asil d'Infants Orfes situat a la cantonada del carrer dels Infants amb la carretera de Vic acabat de construir l'any 1901 segons projecte de l'arquitecte Ignasi Oms i Ponsa i situada al costat de casa els meus avis. Fotografia editada a l'àlbum titulat "Album de Manresa" editat per en Lluís Roca i Pla aquell mateix any 1901. En aquest col·legi hi vaig romandre aprenent les beceroles des de l'any 1958 fins a 1960. (AJVMP).

Aquests fets, de proximitat i de creences, van produir que el curs 1956 - 1957 amb 4 anys d'edat anéssim a aprendre les beceroles al col·legi dels Infants, que si bé serà de noies, també tenia una línia educativa per a nens fins als 7 anys. Cada dia una senyora passava per les cases que els seus fills anaven a aquest col·legi i els recollia per acompanyar-los fins al col·legi. Quan em passaven a buscar ja venien amb un grup de companys, aleshores trucaven el timbre cap a un quart de nou del matí i la meva mare m'acompanyava fins a l'entrada on em retrobava amb els companys de col·legi i em recollien. Amb una fila de dos en dos agafats de la mà sortíem de casa, al carrer del Born, i de camí cap al col·legi passant per la Muralla i la carretera de Vic encara recollíem a algun company més i arribaven al col·legi. Aquest ritual es complia dues vegades al

dia, una al matí i una altra a la tarda. Després també el fèiem dues vegades més a l'inrevés per anar de l'escola fins a casa.

Figura 5.- La casa familiar situada a la carretera de Vic número 22, actualment 18, situada just al costat de l'Asil d'Infants Orfes regentat per les monges vedrunes, amb la família Portabella Oliveras al balcó de la seva vivenda. A sota, en el moment de la fotografia a la dècada de 1920 als locals comercials hi havia a l'esquerra la llauneria de Francesc Señal que també construïa capses de galetes, pintes i llisos per a la indústria tèxtil i filtres d'aigua, i a la dreta el despatx de la fàbrica de la raó social "Morell i Cura" que fabricaven el "Vermouth Marconi" i el popular "Anís del Bages". Més endavant l'any 1947 al local de l'esquerra els meus avis hi van obrir la Merceria i perfumeria "Portabella". (AJVMP).

Aquell any 1957 s'inaugurava l'edifici de Correus a la plaça del Grup Escolar, i s'adjudiquen les obres per a construir la zona esportiva a l'institut Lluís de Peguera. Aquells anys eren uns anys de força moviment del règim a la ciutat, i l'any següent, 1958, es va construir el monòlit en recordança dels caiguts a la guerra civil pel bàndol feixista al parc de la Reforma i l'any 1960 s'inaugurava l'edifici del passeig Pere III destinat al sindicalisme vertical, aleshores aquell tram es coneixia oficialment com Passeig de Garcia Valiño que era el nom d'un general de l'exèrcit espanyol, Rafael Garcia-Valiño Marcés, que havia comanat la 1a divisió de Navarra i que va tenir un paper molt actiu a la guerra civil i que entre els anys 1954 i 1964 va ocupar el càrrec de la

capitania general de la IV regió militar, que era la de Catalunya. Aquesta plaça de la Reforma es va inaugurar el dia 18 de juliol per celebrar l'aniversari de l'aixecament feixista contra els governs democràticament elegits. També aquell any la Caixa va aconseguir que l'Ajuntament aprovés el canvi de denominació del carrer del comte de Fonollar pel de carrer Francesc de Moragas i Barret, fundador d'aquesta entitat. També l'any 1958 es va acabar el conjunt d'edificis d'habitaclles socials de Sant Ignasi de Loiola o de l'Avecrem, com es coneixien popularment, i l'incendi de la fàbrica de les Roques Blanques de Sant Pau o de Can Fabrés la matinada del dia 11 de juny que la va deixar mig enrunada i la del cinema Apolo el dia 14 de setembre que va obrir la nova etapa a càrrec de l'empresa "Espectáculos Padró Cabot, S.A."

Aquell mateix any el dia 8 de setembre de 1958 es va exhibir a l'aparador de la botiga d'aparells de ràdios de Delfí Codina del carrer del Born el primer aparell de televisió de la ciutat i que pels infants era un nou esdeveniment que ens feia parar-nos a veure les imatges d'aquell nou aparell. Després d'aquesta fita els meus avis en van comprar un i les tardes de diumenge anàvem a veure la televisió, en l'horari en què s'emetia, que era molt limitat, i ens tenien preparats una safata de brioixos que es feia portar de la pastisseria de Joan Masana i Font del carrer Guimerà número 38 que feia cantonada amb el carrer Circumval·lació, on després hi hauria el Banc Mas Sardà i posteriorment una botiga de roba.

Fer el recorregut de casa fins al col·legi era passar i veure com diàriament canviava l'entorn d'aquell eix comercial que es dedicava bàsicament al comerç majoritari de grans com eren a Cal Sitjes, la d'Ignasi Puigdemívol, la raó social de "Puigdemívol, Batlle Germans i Mujal", Casajuana, etc, amb l'olor característica i el tràfic de sacs tan típic aleshores que es feia a pes d'home que es posaven una caputxa de sac a sobre el cap i aleshores els carregaven de fins a 30 kilos. Els altres comerços típics eren els majoristes de queviures o de productes colonials com eren els de Francesc Rius i Camps que també era majorista de taronges, el de queviures i pesca salada de Miquel Oms i Vilajoana, o una mica més amunt abans d'arribar al carrer Infants el de Sebastià Torrens i Aguilar, etc. Els altres locals existents que també donaven personalitat a aquell tram de la carretera de Vic eren les destil·leries amb el seu aroma tan particular, entre dolç i alcohòlic, com eren la Destil·leria Palomas, la Destil·leria Carreras, etc. i finalment dos establiments emblemàtics de la ciutat com eren els Magatzems Jorba i la ferreteria Armengou. Aquestes imatges per mi eren espectaculars i sempre canviants que conformaven un entorn ple de matisos aromàtics amb una diversitat de productes espectaculars.

Al col·legi dels Infants vaig romandre tres anys al primer nivell aprenent a llegir i escriure amb la "Hermana Vicenta" que amb molta calma ens ho ensenyava. Teníem la classe al primer pis tocant a la façana que donava a la carreta de Vic però els finestrals eren alts i no ens permetia veure l'exterior per la qual cosa no teníem cap distracció que pertorbés l'aprenentatge. Recordo que quan hi havia una festa religiosa de certa importància venia una altra "hermana" a buscar, d'un gran armari encastat a la paret, una gran custòdia que estava molt ben embolicada i era plena de treball d'orfebreria amb acabats d'argent i d'or que ens deixava embadalits. A aquella mateixa planta al costat del passadís que separava l'edifici dels Infants amb la casa dels meus avis, hi havia una capella domèstica on les noies hi anaven a resar el rosari a les 5 de la tarda en fila i amb els braços creuats a l'esquena i alguna vegada ens hi feien anar a nosaltres que ens posaven amb silenci a les darreres files per seguir també la cerimònia religiosa. Ho recordo com una cosa que t'atrapava el recitatiu del rosari en llatí que intuïa més o menys el que volia dir però sense comprendre'l en la seva totalitat, el que feia que fos un xic misteriós el que es deia. Recordo la lletania cantada que es recitava: "Mater puríssima, Mater castíssima, Mater inviolata, Mater intemerata, Mater immaculada, Mater amabilis, Mater admirabilis, etc..".

Dues anècdotes d'aquells anys. La primera era que al col·legi hi havia un règim disciplinari molt estricte, propi d'aquell temps i quan un alumne es portava malament o bé els deures no eren el

que s'esperava d'ell el castigaven. A la primera classe, la de la "Hermana Vicenta", aquests càstigs podien ser molt diversos i tenien vàries modalitats, però el més greu era quan li feien posar les orelles de burro i amb un rètol penjat dient que s'havia portat malament, el passejaven per les classes de les noies perquè tothom se n'assabentés i vàries vegades em van encarregar fer aquesta tasca tan vergonyant ara, però que aleshores la trobaven tots tan normal. Quan vàrem anar, el tercer any, a la classe dels grans on ja fèiem sumes, restes, multiplicacions i divisions el càstig era tancar-te a la sala de les serradures. Les classes s'escalfaven amb estufes de serradures que calia anar a buscar a aquella sala i després calia fer l'operació d'emplenar l'estufa i encendre-la. La primera part la feien els nens i m'havia tocat molts vegades fer-ho, i l'encesa ho feien les monges. Alguna vegada em feia castigar perquè em tanquessin a la sala de les serradures que era molt divertit perquè tenies l'oportunitat de poder-te rebolcar tot sol per serradures i el resultat era que, a més de passar una molt bona estona, quedaves ple de serradures i quan arribaves a casa tot eren preguntes que contestaves amb un "m'han enviat a buscar serradures per l'estufa". Aquell tercer any va ser el darrer del col·legi dels Infants i aleshores m'esperava una nova etapa de la meua vida escolar que em va permetre fer molts descobriments de la ciutat, perquè fins aquell moment la meua "ciutat" estava limitada al carrer del Born, plaça Sant Domènec, Muralla del Carme i Carretera de Vic.

Quan acabàvem el curs restàvem algun dia a Manresa però passat Sant Joan i Sant Pere, cap a finals de juny o principis de juliol, tota la família deixàvem la ciutat i marxàvem de vacances fins que no tornàvem el mes de setembre abans de començar el nou curs. Per aquesta etapa de l'any que els germans esperàvem amb fruïció hi havia un ritual que es complia inexorablement cada any. Un dia veies que es preparaven unes gran maletes on s'anaven col·locant tots els vestits d'estiu. Abans de tancar-les es tapaven amb llençols blancs tots els mobles de casa i les làmpades s'embolcallaven també amb llençols per evitar la pols. Després es tancaven les maletes, es deixaven al rebedor i finalment es tancaven totes les portes i finestres del pis. En aquest moment era quan s'estava en condicions de marxar de vacances per aquest període de dos mesos i escaig que era una delícia per a tots nosaltres.

La meua mare de petita sembla ser que no tenia molta gana i de molt petita la van enviar amb la tia Conxa -Conxa Oliveras i Serra, que estava casada amb Baldomer Riu i Llobet, que tenia una farmàcia al carrer del Born número 34 i que l'any 1929 va traslladar al número 30 i que després va passar a la seva filla Anna Maria Riu i Oliveras -. El matrimoni Riu Oliveras tenia per costum anar a passar unes vacances a la platja i el lloc que tenien escollit era Vilanova i la Geltrú. Anar a Vilanova era la sortida natural al mar des de Manresa i amb els anys ha estat una ciutat on molts manresans hi han anat a passar les vacances, s'hi han comprat una segona residència o simplement s'hi han traslladat per la seva activitat professional. A Vilanova hi havia com a Manresa una fàbrica Pirelli. A Manresa es fabricaven pneumàtics, a Torredembarra s'hi fabricaven cables elèctrics i a Vilanova es fabricaven cables elèctrics i les clàssiques Wambes.

La família Riu-Oliveras llogava una caseta a primera línia de mar, a la cantonada de la Rambla Samà o Pirelli amb el passeig del Carme, que encara actualment està com era aquells anys. L'any 1921 el metge va recomanar als meus avis que la seva filla Carlota, la meua mare, per millorar la gana necessitava fer banys de mar que li anirien d'allò més bé i en Baldomer Riu i la Conxa Oliveras, la tieta de la meua mare, se la van endur a passar les vacances a Vilanova. Es veu que això li va anar d'allò més bé i el meu avi va decidir aquell mateix any comprar una casa a Vilanova per anar a passar els estius (figura 6). La casa era propietat de l'escriptor Josep Maria Junoy i Muns que tenia un conjunt de cases de pescadors al Passeig del Carme, davant del mar. A partir d'aquell any, cada estiu la família Portabella-Oliveras hi anava a passar l'estiu (figura 7). Després a la casa hi anaven a passar les vacances les famílies de dues de les filles del matrimoni, una la Vila-Masana-Portabella i l'altre la Rius-Portabella.

Figura 6.- Casa de Vilanova i la Geltrú que l'any 1921 van comprar per anar a passar les vacances la família Portabella-Oliveras al Passeig del Carme. A la fotografia es veu el matrimoni envoltat de nens i nenes de la vorera durant una estada a la dècada de 1920. A la dreta de l'entrada hi ha el mosaic de rajoles amb la imatge de la Mare de Déu del Carme, patrona dels pescadors, que actualment encara es pot contemplar en aquest mateix indret. (AJVMP).

El dia que tot estava preparat a casa per marxar cap a Vilanova es llogava un taxi. L'endemà al matí amb l'excitació per part nostre de fer el canvi de casa ens llevàvem molt d'hora i ens venia a buscar el taxi. Es carregava amb totes les maletes i tos sis pujàvem al cotxe, per la qual cosa no podia ser un taxi normal si no que havia de permetre pujar els sis de la família més el taxista. Sortíem de Manresa i enfilàvem la carretera de Collmanresa en direcció cap a Igualada. El viatge passava per Capellades, Piera i Masquefa on a mig matí en una font es feia una parada i fonda. Allí era on s'esmorzava amb els entrepans preparats i s'acompanyava d'aigua de la font per després continuar el viatge fins a Vilanova. Per nosaltres era un viatge excitant esperant veure el mar que tenia com un atractiu que ens seduïa i ens portava cap allà. Quan arribaven a l'altura de la Masia de Can Frederic ja es podia contemplar el mar i s'olorava l'olor d'humitat salada tan característica d'aquells anys de les localitats costaneres del nostre país.

—La bella senyoreta Montserrat Oliveres ha regressat de Vilanova on ha posat una temporada amb els seus germans senyors Portabella— Oliveres.

Figura 7.- Nota apareguda al diari "El Pla de Bages" el dimecres 2 de setembre de 1925, p. 2, en la que es feia ressò de la tornada de la tieta Montserrat Oliveres després d'haver passat uns dies de descans a la casa de Vilanova de la família de Baltasar Oliveras i Maria Dolors Portabella, els meus avis. (ACBG).

El viatge s'acabava finalment passat migdia i arribàvem al passeig on s'obria la casa que feia una olor única i que tots recordem, d'aquesta humitat salada barrejada amb un aire no renovat que el fa amb els anys un dels millors records de l'inici d'aquesta etapa estiuenca. Allà ens deixaven durant aquests dos mesos amb plena llibertat de jugar al carrer, cosa que a Manresa no fèiem perquè es considerava que no podíem anar a jugar el carrer pel perill dels cotxes i del trànsit que al carrer del Born ja era considerable.

Després d'acabar la primera etapa escolar la intenció dels pares va ser que entrés a l'escola preparatòria de l'institut Lluís de Peguera perquè la meva mare i les seves germanes ja havien anat a estudiar a aquest centre, unes germanes abans de la guerra civil i una altra just després. En tema escolar eren defensores d'una escola laica en contraposició amb la seva actitud de profunda fe religiosa. Però l'entrada a aquesta nova escola no podia produir-se fins que tingués 8 anys, per tant calia que durant un any anés a algun altre centre educatiu. La meva mare coneixia a Ricard Morera i Tardà que era el propietari de l'Acadèmia Balmes i li va demanar si podia entrar a la seva acadèmia a estudiar. El resultat va ser que sí i el curs de 1959 a 1960 el vaig fer en aquest centre.

El setembre va començar el curs i vaig anar a aquest centre que estava situat a la "Casa Lluvià" situada al carrer Arquitecte Oms número 5, actualment seu del Col·legi Oficial d'Arquitectes. Aquest edifici d'estil modernista s'havia construït l'any 1908 i era conegut com la "Casa Tàpies" que posteriorment va ser comprada per la família Lluvià que ha donat nom a aquest edifici. Entrar en aquest edifici carregat d'elements de decoració estructurals, acostumat a un edifici internament sobri com eren els Infants, em va representar una alenada d'aire que em permetia obrir el meu paradigma mental. Aquell any va transcórrer molt ràpid i en aquella escola m'hi vaig trobar també molt còmode. Aquest fet em va permetre conèixer una part de la ciutat que desconeixia, com era la plaça de la Independència i el Passeig Pere III que era el recorregut que feia cada dia quatre vegades, i fer nous coneguts veïns de la mateixa plaça com eren els germans Roca, fills del taller mecànic de Sebastià Roca i Torrentallé situat al número 5 de l'esmentada plaça.

Al acabar el curs no sabia què faria el nou curs escolar de 1960 i 1961 i a casa em van dir que l'any següent aniria a l'escola preparatòria de l'institut Lluís de Peguera.